

Švédsko: Důchodci si už netroufají vyrazit ven na předměstí, kde vyrůstali (video)

16 června, 2022 22 min read Slovanka

Velmi zajímavá reportáž, která jasně ukazuje, jak si právě tito důchodci svojí volbou sami způsobili situaci, která je pro ně neúnosná. Nemohou si ve vlastní zemi ani za denního světla jít kam se jim zachce. Přesně to je realita dnešního Švédska, v jehož šlépějích jde i zbytek Evropy.

Přečtete si však i názory policisty, který považuje muslimské gangy za chudáky, jimž je třeba pomáhat. Ten je pro změnu bezprecedentní ukázkou multikulturní propagandou vymytého mozku.

Je-li požár na sousedním domě, je jen otázkou času, než přeskočí na ten váš. A připomínám, že multikulturní Německo a Rakousko jsou sousedy, kteří jdou velmi pečlivě ve švédských šlépějích....

Reportáž je poměrně dlouhá, ale myslím, že stojí za přečtení...

Mnozí z těch, kdo jsou nyní v důchodu, jsou zároveň domorodými obyvateli v bezpočtu programových oblastí, které byly vybudovány v 60. letech minulého století, aby rychle řešily tehdejší nedostatek bytů, ale místo toho se začaly používat jako skládky pro stále expanzivnější politiku masové imigrace. Dnes těch pár, kteří zůstali, svědčí o životě daleko od bezpečného důchodového života, jaký si představovali po dlouhém a namáhavém pracovním životě.

Většina Švédů opustila to, co se v souladu s tímto vývojem proměnilo v silně sociálně a kriminálně zatíženou „zranitelnou“ oblast, „no go zónu“ neboli „imigrantská ghetta“. Ale někteří švédští domorodci z 60. let zůstali.

Kdysi byly tyto obytné oblasti jednou z mnoha iniciativ, jak pozvednout Švédsko z relativní chudoby do prosperity. Místo toho zažívají život v obležené válečné zóně plné smrtelných střelb, požárů aut a loupeží. Jedním z mnoha příkladů je Kronogården v Trollhättanu.

Společné pro uvedené jevy a další závažné problémy v oblastech je, že za nimi stojí gangy s nezápadním imigrantským původem. Zčásti jde o konkurenční zločinecké sítě, zčásti o rasistické etnické konflikty mezi národy a

klany, které byly do Švédska přivezeny z jejich domovských zemí v Africe nebo arabském světě.

V Kronogårdenu má celých 80 procent obyvatel zahraniční původ a mezi mladými lidmi, nejaktivnější skupinou pro kriminalitu, je to až 98 procent.

7 z 10 v této skupině postrádá buď motivaci, nebo intelektuální schopnosti asimilovat švédskou povinnou školní docházku, a proto nejsou způsobilí navštěvovat středoškolské vzdělání, které nejsou schopni zvládnout. Mnozí místo toho hledají cestu zločinu a antisociálnosti.

Pro dnešní starší Švédy, kteří v oblasti žili od jejího vybudování, se bezpečnost a kvalita života dramaticky zhoršila. Nejen, že dnes zažíváte život v něčem, co demograficky více připomíná arabskou nebo africkou zemi než Švédsko, ale také se – z dobrých důvodů – neodvažujete ven, zvláště ne večer.

Prostředky policie nestačí ani na udržení základního práva a pořádku v těchto oblastech, natož na pocit bezpečí mezi zbývajícími švédskými – většinou staršími – obyvateli. Policii ovlivňují i média s nařčením z rasového profilování s tím, že si myslí, že upozorňování na muslimské gangy je rasismus a xenofobie.

Švédští důchodci jsou v Kronogården vystaveni obtěžování a násilí. Po neustálém házení kamenů a střelbě musí být areál PRO vybaven neprůstřelnými okenními tabulemi. V klipu níže je vidět, jaký je každodenní život důchodců – jak jsou vystaveni házení kamenů a sprostým nadávkám v době, kdy přichází a odchází z binga.

Důchodci, kteří žijí v Kronogårdenu od jeho vybudování v 60. letech 20. století, v článku v Expressen podávají svědectví o svých zkušenostech s tím, jak se tato oblast zásadně změnila v důsledku desetiletí masové imigrace.

Mnozí říkají, že se dnes ani neodvážejí jít nakupovat do obchodu kvůli hrozícímu riziku zbití a okradení. Chvilí nebyl v okolí ani obchod s potravinami, kam by se dalo zajít. Obchodníci měli dost výhrůžek, násilí, vandalismu a krádeží a odešli.

Důchodci také říkají, že ti, kdo jsou Švédy v oblasti, která je Švédsko jen formálně a geograficky, ale demograficky už ne, se cítí jako cizinci, jako někdo, kdo tam „nepatří“.

„Nikdy bych nešla do Kronogårdenu, když se začne stmívat. Připadala bych si jako vetřelec v oblasti. Že jsem někdo, kdo tam nepatří, říká členka PRO Lory Blomrydová.

Během své návštěvy Kronogårdenu se časopis také setkává s výběrem mladých imigrantů, kteří se potulují touto oblastí. Když vidí Expressen přicházet, dvanáctka v gangu se rychle přestrojí – nikdo nechce riskovat, že je pozná policie, která je zde považována za velkého nepřítele. Novináři jsou také upozorněni, aby nemluvili s policií, kdo tak učiní, nebude do oblasti znovu vpuštěn

Jeden z těch, s nimiž novináři mluví, je Mohammed. Potvrzuje image švédských důchodců, že jde o oblast, kterou už nelze nazvat švédskou, neboť zde ve veřejném prostředí vládou přistěhovalecké gangy. Etničtí Švédové jsou v Kronogårdenu téměř kuriozitou.

„V mé třídě je jeden Švéd a učitel švédštiny je také Švéd.“

Mohamed je jedním z mála, kdo ještě nastoupil na střední školu, ale říká, že má špatné známky, neumí číst. A nikdo další z gangu nemá vůbec žádné studijní plány. Jak jinak by se měli živit, než z dávek nebo trestnou činností, je nejasné.

Všichni mladíci mají chytré telefony nejnovějšího modelu. S nimi natáčí policejní zásahy, které nazývají „obtěžování“. Není jasné, jak by žili, kdyby zůstali ve svých zemích původu.

Mají za to, že je legitimní zapalovat auta, protože žijete ve špatné oblasti, že škola je nudná a všichni nenávidí policii. Že by oni sami měli něco společného s tím, že je oblast špatná, to si v Mohamedově gangu nemyslí.

„Proto zapalujeme auta, je to pro pomstu,“ vysvětluje další chlápek z gangu.

Mohamed popírá, že by osobně zapálil nějaká auta, ale dosvědčuje, že obecný postoj jeho přátel, kteří se do takových věcí pouští, je takový, že „jsou hrdí a je jim to potom úplně jedno“.

Ve veřejné debatě všichni mluví o „integraci“. Ale realita vypadá výrazně odlišně. Kronogården je jen jedním z několika stovek příkladů toho, jak segregace ve Švédsku za posledních 30 let eskalovala.

Národní politici se také neodvažují vstoupit do Kronogårdenu bez kompaktní ochrany bodyguarda. Když zde měl vůdce strany Umírnění Ulf Kristersson studijní návštěvu, bylo v závěsu 20-30 policejních aut a nad nimi se vznášel vrtulník.

Žádný zlom trendu není na obzoru. Švédsko nadále každoročně uděluje až 100 000 nových povolení k pobytu. Po čase stráveném v azylovém ubytování

nemůže naprostá většina požadovat bydlení jinde než ve veřejně prospěšném programu, který je dnes spíše považován za sociální bydlení pro azylanty.

V těchto oblastech přitom již žije dvakrát nebo i třikrát více obyvatel, než na jaké jsou dimenzovány. Kontrola toho, kolik lidí a kdo v těchto oblastech skutečně žije, je nedostatečná.

Pronájem může být na osobu, která nemusí být nutně ani v zemi a následně se byt pronajímá někomu dalšímu, často pod radarem bytového podniku. Značná část – několik set tisíc na národní úrovni – těchto obyvatel také nepodléhá doзору úřadů a pobývá ve Švédsku nelegálně.

Přesné sčítání lidu navrhla mimo jiné SD, ale z jiných politických stran je oponována argumenty, že takové sčítání by bylo rasistické. Stejně politické síly se domnívají, že policejní kontroly přistěhovaleckých gangů při hledání zbraní a drog jsou také „čistým a prostým rasismem“.

Kronogården je v současnosti jednou ze 158 oblastí s tak velkými „sociálně-ekonomickými“ problémy, že se kvalifikuje na policejní seznam „zranitelných oblastí“ a „rizikových oblastí“. Více než 8 z deseti tamních obyvatel má původ v zemích jako Somálsko, Irák a Sýrie.

Jak vládnoucí sociální demokraté, tak buržoazní strany dnes uznávají to, co bylo dlouho popíráno – že imigrace byla příliš vysoká, a že to vedlo k rozsáhlým společenským problémům. Oba tábory se přitom označují za ty, kdo problémy vyřeší a ani jeden z nich nenese odpovědnost za to, že je způsobil.

Ještě v dubnu vláda zopakovala svou mantru, že by měla „prolomit segregaci a zakročit proti zločinu“. To v souvislosti s prezentací dalšího cílového dokumentu. Premiérka Magdalena Anderssonová na tiskové konferenci v souvislosti s tím vysvětlila, jak to, čemu se v Norsku říká „švédský stát“, vlastně vzniká, ale mluvila o tom ve třetí osobě, jako by to vzniklo cizí vinou.

„Integrace byla příliš špatná ve stejnou dobu, kdy jsme měli velkou migraci. Společnost je také příliš slabá se slabými zdroji pro policii, školy a sociální služby. Příliš slabé zákony na stíhání zločinu a boj proti sociálním problémům a příliš slabé snahy prolomit dlouhodobou nezaměstnanost.“

Mezi důchodci v Kronogårdenu je pravděpodobně mnoho těch, kteří volili sociální demokracii – a ze zvyku tak činí i poté, co se země pod vládou sociální demokracie začala ubírat stále více špatným směrem. Mnozí se scházejí v prostorách PRO a právě zde ventilují své myšlenky.

Několik z nich zde žilo od 60. let 20. století, kdy byla oblast nová a signalizovala švédský hospodářský růst, vyšší sociální blahobyť a rostoucí materiální blahobyť, zejména pro dělnickou třídu. Sociální demokraté byli ve vládní pozici, která trvá celkem 43 let bez přerušení. Pro mnohé byla strana synonymem pohody Švédska a Švédů.

Trollhättan vzkvétal. Nikdo nepřišel o práci, švédský průmysl byl v rozkvětu. Mnozí pracovali ve výrobě aut v tradičním, ale dnes zavřeném Saabu. Dalšími velkými zaměstnavateli byly Vattenfall a Nohab.

Skutečnost, že se ekonomická kola točila tak rychle, v kombinaci se skutečností, že průmysl byl v té době stále vysoce manuálně náročný, zároveň uvedla do pohybu velkou vlnu imigrace do Švédska, která se poté zvrhla. Společnosti psaly o pracovní sílu a aktivně rekrutovaly lidi nejprve z Finska a poté z jižní Evropy.

Již v 70. letech se však profil a motivy imigrace do Švédska začaly měnit. Už to nebyla potřeba pracovních sil, ale politicko-morální imperativ, že Švédsko má povinnost postarat se o velké davy lidí z třetího světa.

Švédsko již dlouhou dobu nedovází pracovní sílu, ale nezaměstnané osoby na dávkách. Skutečnost, že migranti pocházejí ze zemí, kde se kultura a hodnoty výrazně liší od švédských, a že úroveň vzdělání je obecně nízká, zatímco nekvalifikovaná průmyslová pracovní místa v 60. letech 20. století byla racionalizována, vedla k tomu, že multikulturní společnost dnes tvoří stále větší část Švédska. Jde o oblasti vyloučení, kde nezaměstnanost, závislost na dotacích, kriminalita a segregace od – zatím – švédské většinové společnosti eskalovaly nad rámec toho, co Švédsko dokáže zvládnout.

Pro ty, kteří byli dětmi nebo mladými lidmi v 60. letech a přestěhovali se tehdy do zbrusu nových bytů v Kronogårdenu, s v té době vysokými standardy, je kontrast k dnešku obrovský. Areál chátrá a signalizuje něco úplně jiného, než když byl nově postavený.

Život v důchodu pro ty, kteří zůstali, se zdá být výrazně odlišný od toho, jak si ho představovali. Dobrý den je nyní ten, kdy nejste vystaveni žádné z akcí imigrantských gangů.

Aby se minimalizovalo riziko, mnoho lidí se co nejméně pohybuje mimo domov. Ti, kdo jsou zapojeni do národní organizace důchodců PRO, se však musí s nebezpečím ohrožení života a zdraví pravidelně setkávat při cestě do a z areálu spolku.

Zde reportérovi Expressenu říkají, že často nachází rozbitá okna a další vandalismus, když přijdou ke vchodu. Někdy gangy vmíste postávají a čekají s řetězy v rukou a chrlí na důchodce hanlivá slova jako „kurva“, zatímco ve vzduchu visí hrozba násilného přepadení.

Okenní tabule už nějakou dobu zůstávají nerozbité, ale to jen proto, že se rozhodli za drahé peníze nainstalovat nerozbitná a neprůstřelná skla. Celkově vzato důchodci potvrzují, že situace v Kronogårdenu nikdy nebyla horší než dnes. Úspěšná integrační opatření, o kterých politici mluví, nejsou vidět.

„Za posledních deset let se to zhoršilo. Přibylo požárů aut a větší nejistota. A trvalo dlouho, než byly zřízeny sledovací kamery a než se začala objevovat hlídkující policie,“ vysvětluje pro Expressen důchodkyně Lory Blomryd.

Lory je dnes jedním z mnoha starších Švédů, kteří se bojí opustit své byty. Dnes už nikdy nevychází, když se začne stmívat, což je v zimě už v 15 hodin odpoledne. Život v této formě domácího vězení není legrace.

Lory a její přátelé v důchodu také poukazují na to, že neštěstí nevytváří jen přímý zločin. Někteří z nich jsou nešťastní i z toho, že se cítí jako cizinci v rezidenční čtvrti ve své vlastní zemi. Nechodí ven, protože nezapadají do kultury a zvyků, které nyní v Kronogårdenu dominují

„Cítila bych se v té oblasti jako vetřelec,“ povzdechne si Lory.

„Existuje tolik skupin přistěhovalců z různých zemí. Mají vlastně problém sami se sebou a zároveň nerozumí struktuře Švédska a společnosti. A rodiče nechápou, že se obracíme na sociální služby, policii a snažíme se pomoci, ale musí se o to postarat sami. Nevstupují do společnosti jako naše ostatní děti.“

Lory a ostatní členové sdružení PRO jsou dlouhodobě na vlastní oči zblízka svědky toho, jak magistrát není schopen ani registrovat, kdo do sídliště přichází žít. Dochází k tomu, že si na základě svého počtu vytvářejí své vlastní čtvrti, kde žijí svůj život podle pravidel platných v jejich domovské zemi.

To je něco, o čem často mluví na místních PRO srazech a se svými blízkými. Ne každý má však odvahu o tom mluvit nahlas nebo s novinářem z velkého celostátního deníku.

Švédská svoboda projevu a názoru, která je v ústavě zakotvena v jemných frázích, je v praxi silně omezena „koridorem názoru“, který je udržován spíše neformálně. Ti, kdo vybočí z řady, pak mohou pocítit patřičné důsledky.

„Není to něco, s čím byste šli ven a křičeli to ve městě, protože tam mohou být lidé, kteří si o vás myslí, že jste rasista. A je velmi těžké oslovit i politiky. Na projekt Kronogården byly vynaloženy miliony korun a mnoho se nestalo.“

Trollhättanu, stejně jako Kronogårdenu, vládne sociální demokraté, strana, kterou Lory také volila. Jenže v letošních podzimních volbách může být na volebním lístku, který vkládá do obálky, jiný název strany, který nechce říct. Mnozí se však domnívají, že „změna režimu“ v Trollhättanu by mohla být užitečná.

Loryin soused Roland Källehult se také angažuje v PRO a stejně jako ona také dlouhodobě žije v Kronogårdenu, a to od roku 1969. Dnes je po dlouhém pracovním životě pekaře v důchodu.

Stejně jako Lory, i Roland je znepokojen tím, jak se oblast Kronogården vyvíjela, protože se stala jedním z rostoucího počtu skládek pro imigranty, pro které Švédsko ve skutečnosti nemá prostor a zdroje, ale přesto je pouští přes hranice. V posledních deseti letech se to mimo jiné zhoršilo kvůli konfliktům gangů, požárům aut a vandalismu.

Jako starší člověk a etnický Švéd se již necítí v bezpečí. Pokaždé, když Roland vyjde ze dveří, v hlavě se mu vynoří myšlenka: „Vrátím se domů živý nebo na mě skočí?“ Nemyslí si, že by si měl na podzim života klást podobné otázky důchodce, který se podílel na budování Švédska.

Roland je přitom tvrdohlavý. Nechce se nechat vyděsit přistěhovaleckými gangy z oblasti, kde prožil většinu svého života.

„V našem domě se mi stále daří a žiji zde celý život. A já hodlám žít dál,“ říká rozhodně.

Třetím PRO nadšencem a důchodcem, který je v prostorách v den, kdy Expressen přijde na návštěvu, je Barbro Jensenová. V ponurých barvách vykresluje imigranty zcela ovládaný Kronogården. Zároveň chce zdůraznit, že to neznamena, že kategoricky nemá ráda imigranty. „Jsou dobří a špatní,“ říká, a poukazuje na to, že je velký rozdíl mezi těmi, kteří přišli do Švédska v minulosti pracovat, a skupinami, které byly přijaty v posledních 30 letech, kde téměř nikdo nepracuje.

Jednou z otázek, na které neváhá odpovědět, je, zda politici země selhali ve své imigrační a integrační politice. V očích Barbry nebyl žádný rozdíl v tom, zda mělo Švédsko vládu červeno-zelenou nebo buržoazní Aliance.

„Ano absolutně. Nezáleží na tom, kdo je u moci. Nikdy se to nezlepšilo.“

Iniciativy k vybudování mostů mezi švédskými důchodci a přistěhovaleckými gangy byly podniknuty poté, co byly prostory PRO vandalizovány a zdemolovány. Pak ale přišla pandemie covidu a stavba mostu narazila do písku.

Mezi drastičtější metody řešení místních problémů s mládežnickými gangy patří nucené přesídlování autobusů školáků mezi švédskými oblastmi a oblastmi imigrantů, s čímž souhlasily všechny strany v Trollhättanu, kromě Švédských demokratů. Iniciativa však narazila na velký odpor ze strany samotných studentů a jejich rodičů, a to jak v Kronogårdenu, tak ve švédských oblastech.

Švédští důchodci dnes žijí ve strachu a s pocitem, že jsou jako Švédové v Kronogårdenu, kde vyrostli a prožili celý svůj dospělý život, nevítanými cizinci. Většina se přestěhovala, ale někteří jako Lary, Babro a Roland tam stále jsou. Buď proto, že neměli příležitost se odtamtud dostat, nebo proto, že jsou hrdí a odmítají nechat gangy vyhrát.

Trio se rozhlédne po PRO místnosti. S neprůstřelnými skleněnými tabulemi v oknech a namontovanými bezpečnostními kamerami nevyzařuje stejnou náladu jako dříve. Ale udržet si pozice a zabarikádovat se proti obležení venku jim stále připadá jako ta přímější alternativa ve srovnání s útekem a tím, že by nechali prostory padnout do rukou gangů.

Expressen také hovořil s policií v Trollhättanu. Podle moderní levicově-liberální doktríny již není vnímána jako orgán s úkolem udržovat zákon a pořádek, ale spíše jako součást sociálních služeb.

Městský policista Victor Prästbacka se domnívá, že drsnější přístup ke zločineckým gangům je stěží možný. Nesmí se na ně s běžnými policejními metodami – v každém případě ne s drastičtějšími, to není něco, co tamní policie obhazuje.

Místo toho zaujímá perspektivu řešení sociálních problémů, kde je na zločince nutno pohlížet spíše jako na oběti socioekonomických okolností než na pachatele zločinu, a proto spíše než trest potřebují pomoc a podporu společnosti na dlouhou dobu dopředu.

O tom, kolik to může stát švédské daňové poplatníky, Prästback nevažuje. Není ani rozumné, aby bylo v dohledné době akceptováno hrubé imigrační násilí, zatímco budou dále testovány měkké metody.

Perspektiva, že těmto mladým lidem byly nabídnuty příležitosti, o kterých si ve svých domovských zemích mohli nechat jen zdát, a proto by se od nich mělo

očekávat, že je využijí, ocení a budou za ně vděční místo postojů a chování, které projevují dnes, také není něco, co by bylo patrné v Prästbackově analýze. Jednoduše, zářný příklad vymytého policejního mozku.

„Tam musíte velmi tvrdě pracovat na sociálních faktorech. Není snadný úkol změnit sociální podmínky v oblasti. Abychom se toho skutečně zbavili, jde o to zbavit se těchto socioekonomických problémů.

Na rozdíl od zdejších posledních zbytků švédských důchodců policie nechce svádět vinu za současnou situaci na politiky. Když je položena otázka, čím je vina, že Kronogården již nelze z demografického hlediska nazývat švédským, že téměř žádní dospělí nepracují a stejně tak málo mladých lidí dokončí školu, a že tato oblast se obecně propadla na dno kvůli zločinnosti gangů a antisociálnosti, jako kolovrátek mele o socioekonomických důvodech.

Policista tvrdí, že před 20 lety nikdo netušil, že prosazovaná imigrační politika může skončit tak špatně – „nikdo to neviděl přicházet“, jak řekl bývalý premiér v nyní okřídlené frázi. Ve skutečnosti byli takoví, kteří byli prozíraví, ale byli odmítáni jako rasisté a pravicoví extremisté.

I když výsledky jasně ukazují, že měli pravdu, pejorativní přídomek žije dál. Švédské demokratty S-vláda stále nazývá, mimo jiné, fašisty a nacisty. To i poté, co stejná vláda uznala, že SD měla ve skutečnosti pravdu.

Kronogården musel po nátlaku opustit policejní seznam „zranitelných oblastí“ a dnes se místo toho nachází na seznamu „rizikových oblastí“. Při příštím hodnocení může daná oblast v nejhorším případě skočit nejen zpět, ale až na seznam „obzvláště zranitelných oblastí“.

Prästback uznává, že je to reálná možnost, a zároveň doufá, že socioekonomická práce, kterou policejní orgán vykonává, tomu bude čelit. Ovšem místní důchodci si takové naděje nedělají....